

ROBERT RASMUSSENS HEALING “Regenesis”.

EN HOE IEDEREEN EEN BELANGRIJKE BIJDRAGE KAN
LEVEREN AAN EEN BETERE WERELD

Door

Dr. Lisinka Ulatowska

In het Nederlands vertaald en bewerkt door Nicole de Haas

Robert's bijna-doodervaring

(Een inleiding tot het healen, het werken met energie en het all win principe).

Ik zag Robert voor het eerst toen hij op de passagiersplaats van een kleine bestelauto zat. Hij was op weg naar een radio interview met Elizabeth Gips.

Elizabeth was een radio bekendheid in Santa Cruz, die haar luisteraars uitdaagde om de stimulerende culturele veranderingen in hun levens te onderzoeken. In Californië gonsden de jaren zeventig van creativiteit, toen het Westen de Oosterse godsdiensten leerde kennen en wetenschap en spirituele tradities elkaar kruisbestoven.

Ik kon toen nog niet bevroeden dat zowel Robert als Edward, die de bestelwagen reed, twee van mijn beste vrienden zouden worden en dat ze me allebei verschillende dingen zouden leren over het werken met energie om mijn leven te verbeteren en hoe dat kon bijdragen tot de opbouw van een betere wereldgemeenschap, die geïnspireerd werd door de zorg voor elkaar.

Als ik nu aan ze denk, moet ik lachen van blijdschap. Zoveel hebben ze me geleerd over aanstekelijk, hartverwarmend geluk.

Laat ik beginnen met Roberts verhaal, vanaf het moment dat ik hem daar in die auto zag zitten.

'Elizabeth Gips heeft ons gevraagd je een lift te geven, ' zei hij, terwijl hij rustig het portier opendeed en me uitnodigde om in te stappen.

Enigszins aarzelend keek ik naar zijn omvangrijke lijf, dat zich gul over de rest van de stoel uitspreidde. *Verwachtte hij nu van me dat ik op zijn schoot zou springen?* Mijn Engelse reserve hield me daarvan terug, eventjes maar, tot mijn nieuwsgierigheid het van me won.

Ik wilde heel graag bij dit interview aanwezig zijn. Robert was een befaamde healer langs de hele Californische kust. Er werd gezegd dat hij niet alleen wist hoe hij mensen kon healen die het met de westerse geneeskunde niet meer zagen zitten, maar ook zijn sterke energieën kon inzetten om een levensloop te veranderen. Vagelijk kende ik die wetenschappelijke theorieën wel die uitlegden hoe dat werkte, maar ik liep over van nieuwsgierigheid om deze buitengewone man te leren kennen.

Ik klom in de auto en, in plaats van zomaar bovenop zijn brede schoot neer te ploffen, perste ik me tussen Robert en het portier van de bestelwagen in.

Meteen verdween mijn onzekerheid en voelde ik me totaal opgeladen met energie. Helemaal perplex zocht ik naar de reden daarvoor. Het was Roberts energie. Krachtig en toch zacht, vulde ze de hele auto en doordrong mijn lichaam van alle kanten. Het was de eerste keer dat ik de energie voelde, waarvan hij me later zou leren die te gebruiken.

In dat radio interview vertelde Robert hoe hij, na klinisch dood te zijn geweest, terugkwam in het leven, om te ontdekken dat hij kon healen. Bovendien had zijn persoonlijkheid een enorme verandering ondergaan. Naderhand zat ik zo vol met vragen, dat ik niet wist waar ik moest beginnen. Maar tot mijn teleurstelling kon Robert niet blijven en ik betwijfelde of ik hem ooit nog eens zou zien.

Maar een paar weken later kruisten onze wegen elkaar weer. Ik zat een cappuccino te drinken in een coffeeshop, toen de deur openging en daar stond hij. Zijn ogen gingen alle banken en fauteuils, die om de tafeltjes stonden, langs. Toen viel zijn oog op mij. Even leek hij verbijsterd, maar ik kon zien dat hij blij was toen hij op me af kwam.

‘Dus daarom moest ik 14 straten ver lopen! Ik hoopte dat we elkaar weer zouden tegenkomen, maar ik had geen idee dat jij hier zou zijn.’ Robert luisterde altijd naar zijn ingevingen, zou ik later te weten komen.

‘Ik heb een hekel aan lopen,’ voegde hij eraan toe en ik zag dat hij lichtelijk buiten adem was. Hij liet zich naast me op de bank zakken die, ik zweer het, een paar centimeter doorzakte.

Ik denk dat we daar wel drie uur of nog langer hebben zitten praten. Hij vertelde me over zijn leven voor hij stierf, over hoe zijn sterven was gegaan en over zijn eerste healing. Lange tijd later zou hij me de kunst van het healen leren.

Hij was altijd paranormaal begaafd geweest, zei hij. Toen hij vier jaar oud was, won hij altijd al met kaartspelletjes omdat hij zo goed kon “raden” wat voor kaarten zijn medespelers in hun hand hadden.

‘Maar in werkelijkheid trad ik gewoon even uit mijn lichaam en keek ik over hun schouders!’ zei hij. ‘Ik dacht dat iedereen dat deed. De anderen waren ervan overtuigd dat ik een genie was!’

Terwijl hij praatte was ik gebiologeerd door zijn ogen – zo eindeloos zacht. Zo groot en zo klaarhelder, dat het de ogen van een vrouw geweest hadden kunnen zijn. Hij scheen het helemaal niet erg te vinden dat anderen zo diep in zijn hart konden kijken. Naarmate ik hem beter leerde kennen, realiseerde ik me dat hij zich zo zeker voelde in zijn eigen gevoel van oprechtheid, dat hij zich kon veroorloven om open en liefdevol te blijven terwijl hij kwetsbaar naar anderen was.

‘Ben je altijd zo aardig geweest?’ vroeg ik hem.

Hij grijnsde. ‘God bewaar me, nee! Voor mijn dood was ik een heel ander mens.’ Hij aarzelde. Met een verwachtingsvol knikje spoorde ik hem aan verder te gaan.

‘Ik moest bijvoorbeeld, direct toen ik van school kwam, in dienst tijdens de Tweede Wereld Oorlog. Na de oorlog was ik wanhopig op zoek naar een baan en dus ging ik naar de Spoorweg Posterijen en vroeg de man achter de balie om werk.

“Je hebt geen ervaring,” zei de manager en ging onverstoorbaar door met zijn werk.

‘Ik was woedend. “Ik heb net vier jaar lang mijn leven gewaagd voor mijn land. Dan hebben jullie nu toch zeker wel wat voor mij!” schreeuwde ik.

‘Beschermd als hij was achter de balie, keek de man niet eens op. Ik duwde mijn hand tussen de tralies door en greep hem bij de keel. “*Hoor je wel wat ik zeg?*” brulde ik. Hier kon hij niks op zeggen en ik kreeg de baan...Nee, ik ben beslist gemakkelijker geworden.’ We lachten en ik stond op en bestelde nog twee kopjes koffie.

Meteen na de oorlog stichtte Robert een gezin en toen, omdat hij toch in het levensonderhoud van zijn vrouw en vijf kleine kinderen moest voorzien, nam hij een baan aan in het reclamewezen, in San José, Californië.

‘Dit was waarschijnlijk de zwaarste tijd van mijn leven. Ik kreeg longontsteking en toen ik daar zo, doodziek, in het ziekenhuis lag, vroeg mijn vrouw echtscheiding aan. Van pure ellende ben ik toen gestorven.’ Tot mijn verbazing grinnikte hij.

‘Ben je *echt* gestorven?’ vroeg ik.

Hij nam een slok koffie, trok een grimas en pakte de suikerpot. ‘Ik ben 8 minuten lang klinisch dood geweest! Het leek een eeuwigheid. Ik had helemaal geen pijn meer en ik werd onweerstaanbaar naar een helder wit licht getrokken. Precies zoals Elisabeth Kubler Ross dat later in haar onderzoek beschreef.’

Jaren later hoorde ik dat dit een *bijna-dood ervaring* genoemd wordt.

Ik besepte dat ik mijn adem ingehouden had en hapte naar adem.

Zijn stem werd zachter toen hij zei: ‘Ik volgde het licht en kwam bij een hoefijzervormige tafel. Er zaten wijze mannen omheen uit alle soorten religies. Ik voelde me heerlijk rustig en toen gebeurde er iets heel gek. In een flits trok mijn hele leven aan me voorbij, maar niet zoals ik het op aarde had meegemaakt. *Ik zag alles vanuit het perspectief van anderen.* Dat was een schok. Ik had er geen idee van dat ik zoveel mensen had gekwetst. Ik realiseer me nu hoe makkelijk het is om je niet bewust te zijn van wat andere mensen voelen.

Het gebeurde allemaal heel snel en toen het voorbij was, was ik totaal veranderd. Ik was heel gevoelig geworden. Ik *voelde* alles wat ik zag, alsof ik de ander was. Daarna kon ik nooit meer anderen kwetsen. En ook wist ik opeens dat *alles wat is* uit energie bestaat die verbonden is met het hele universum, en ook met alle mensen.’

Weemoedig vervolgde hij: ‘Toen ik daar zo aan die hoefijzer tafel zat, was ik ontzettend gelukkig – misschien wel voor het eerst van mijn leven. Ik voelde me springlevend. En tegelijkertijd was alles, door die enorme gevoeligheid, zo geweldig mooi.’ Even leek het of hij me verlaten had en ergens in een mooie droom zat. Maar toen ging hij door: ‘Ik wilde daar dolgraag blijven, maar ik kreeg te horen dat ik terug moest.

Ik smeekte ze en beloofde dat ik *alles* zou doen, als ik maar niet terug naar mijn leven hoefde. Maar ze hielden vol dat mijn taak op aarde nog niet afgelopen was.

Kortom, ik moest terug. Toen ik gereanimeerd was, was mijn leven volkomen veranderd. Mijn vrouw en ik zijn gescheiden en tot mijn verbazing ontdekte ik dat ik kon healen – een rare situatie.’ Hij glimlachte en leek weer even ver weg te zijn, verloren in een herinnering.

‘Ga nou door,’ drong ik aan toen zijn stem wegstierf. ‘Wat gebeurde er toen?’

‘Ik ontmoette een meisje... ongelooflijk mooi, maar iedereen lachte haar uit omdat ze o-benen had. Ik was in die tijd nogal conventioneel en sloeg niet zomaar met iedereen aan het knuffelen, en zeker niet met vreemden!’

Ik schoot in de lach. ‘En dat is nu veranderd?’ vroeg ik plagerig.

Met pretlichtjes in zijn ogen antwoordde hij: ‘Nu betalen mensen me zelfs als ik ze aanraak.’

Weer ernstig ging hij verder: ‘Het was heel gek – ik vroeg haar of ik haar benen mocht aanraken. Ze moet hebben gevoeld dat ik dat echt wilde, want ze zei oké. Tot mijn stomme verbazing trokken haar benen onder mijn handen recht. Op dat moment realiseerde ik me dat ik met die energie die ik voelde sinds mijn terugkeer, kon healen.’

‘Maar hoe verklaarde je dat dan?’ vroeg ik, ongeduldig om de rest te horen.

‘Daar heb ik lang over nagedacht,’ bekende hij. ‘Het enige wat ik kan verzinnen is dat ik, toen ik eenmaal werkelijk *gevoeld* had hoe ik anderen gekwetst heb door me voor alles en iedereen af te sluiten, twee dingen heb gedaan:

ik ging niet meer in de verdediging – en daardoor kwam die enorme energie los die er voor die tijd voor nodig was geweest om die in stand te houden. Ik stelde me ook open voor wat ik was gaan zien als die zee van energie die het hele universum doordringt;

en ik zwoer dat ik nooit meer anderen zou kwetsen. Die *intentie* maakte dat ik gevoelig werd voor wat anderen voelden – eerst emotioneel en later realiseerde ik me, door het voorval met het meisje, dat ik intuïtief wist wat er fysiek gebeurde in haar lichaam, op plaatsen die ik niet eens kon zien.

Gek genoeg was ik er vroeger van overtuigd dat mijn verdedigingsmechanismen me wel tegen de pijn zouden beschermen. Maar ze blokkeerden juist het vermogen mijn eigen energie aan te vullen en daardoor geluk te geven en te ontvangen.’

‘Maar als je zo wijd open bent als nu, nemen de mensen dan geen loopje met je – ik bedoel, doen ze je geen pijn als ze je aanvallen?’

‘Nou, eigenlijk is het enige dat veranderd is in mij, dat ik nu de *voordelen zie van het open zijn* en niet meer *onbewust* in de verdediging ga. Als ik me nu, om welke reden dan ook, afsluit, weet ik dat me anders misschien iets ontgaat wat relevant is voor wat er gebeurt – bijvoorbeeld waarom iemand me pijn wil doen. En dat is belangrijke informatie, want als hij dat doet om iets wat ik heb gedaan, kan ik proberen het weer goed te maken en als het niets met mij te maken heeft, kan ik met een gerust geweten recht uit mijn hart reageren.

Maar de belangrijkste reden om open te blijven is dat ik *mezelf* dan duidelijk zie – mijn behoeften, mijn angsten, wat me gelukkig maakt en waarom ik op een bepaalde manier reageer. En ik besef nu dat geluk in de allereerste plaats van binnenuit komt en dat je daarvoor niet van andere mensen afhankelijk bent.

Dat geeft me het gevoel verantwoordelijk te zijn voor alle aspecten van mezelf. En als ik die allemaal kan laten ontplooiën en elkaar laat aanvullen, krijg ik meer energie en kan ik in mijn diepste behoeften, die voordien misschien verborgen waren, voorzien. Dat is geluk, zolang ik anderen maar geen pijn doe.’

Zonder dat we het in de gaten hadden, was het begonnen te schemeren. De mensen zaten in kleine groepjes bijeen, dronken hun koffie en praatten met elkaar. Plotseling voelde ik een golf van liefde door me heengaan en met mijn hele hart wenste ik dat ze allemaal net zo gelukkig mochten zijn als ik, zoals ik daar zat met die lieve, zachte man.

Alsof hij mijn gedachten kon lezen ging Robert verder: ‘Als ik me verantwoordelijk voel en gelukkig ben op de manier waarop ik dat wil, lijkt het alsof ik overstroom van vreugde en dan wil ik dat anderen ook gelukkig en tevreden zijn, elk op zijn eigen wijze. Geluk genereert geluk. Het houdt de wereld draaiende. Het is een sterke basis voor een wereldgemeenschap waarin iedereen winnaar is en er geen verliezers zijn – een all win gemeenschap.’

Een jaar later hield Robert zich aan zijn woord. Het ontwikkelen van helende energie houdt in dat je je bewustzijn richt op elk deel van het lichaam tot – bijna cel voor cel – de energie binnenstroomt. Hoewel de kracht van mijn energie het nooit haalde bij de zijne. Honey, zijn latere vrouw, plaagde me wel eens dat ik inderdaad nooit zou kunnen tippen aan Roberts helende vermogens, als ik niet ook zo dik werd als hij. Maar met hulp van Edward, die de bestelauto reed toen Robert en ik elkaar voor het eerst ontmoetten, zou ik leren hetgeen Robert mij leerde zelf bij de VN toe te passen, om daar mijn werk op het wereldtoneel kracht bij te zetten.. Maar dat zijn de onderwerpen van de volgende verhalen in deze serie.

Ondanks zijn enorme bijdrage aan de mensheid stierf Robert arm en totaal uitgeput aan diabetes. Hoewel veel mensen negatief over bijna-doodervaringen denken, vraag ik me soms af of hij niet af en toe terugverlangde naar de realiteit die hij gedurende zijn bijna-doodervaring had beleefd.

Een zee van energie en informatie

(Het morfogenetisch, Nulpunt- of Kwantum-veld, de Wet van Aantrekking en wat Kirlian fotografie ons leert over Geluk)

Toen ik hem voor het eerst ontmoette, stond Robert al overal in Californie bekend als een wonderhealer die veel mensen van voor de drempel van de dood had teruggehaald. Hij was een dikke man met een onwrikbaar geloof in het leven en beantwoordde geduldig mijn eindeloze vragen. Ergens werden wij tot elkaar aangetrokken zonder dat wij wisten waarom.

Hij vertrouwde mij een keer toe dat hij graag anderen wilde leren hoe ze konden healen. We zaten in een rustige tuin van de Pergolesi, een geliefd café in Santa Cruz, Californië, waar de meest vooruitstrevende denkers hun ideeën met elkaar deelden onder het genot van eindeloze kopjes koffie.

“Healen van mensen betekent letterlijk ‘heel maken’?” legde hij eens uit: “Ik gebruik hiervoor mijn eigen levensenergie. Die hebben we allemaal. Zonder die zouden we namelijk allemaal sterven. Het gaat erom deze energie eerst in jezelf vrij te maken en daarna in anderen. Ik gebruik mijn energie om de energieblokkades in mensen los te maken.

“Denk je dat je mensen zoals ik dit kunt leren?” vroeg ik, lachend om mijn onzekerheid te verbergen. Hij knikte en ik slaakte teatraal een zucht van verlichting. “Gelukkig hoef ik niet eerst dood te gaan en naar de hemel zoals jij. Ik twijfel of Petrus me binnen zou laten!” Ik bewonderde deze dierbare, vriendelijke man van ganser harte. Aan de ene kant wilde ik alles leren wat hij mij ook kon bijbrengen. Aan de andere kant aarzelde ik. Zijn ervaring was zo

anders dan de mijne dat hij mij voortdurend dwong om alles dat ik dacht te weten herhaaldelijk opnieuw te bekijken.

Ik had toen nog geen flauw vermoeden dat Roberts droom om anderen te leren healen betrekking op mij zou hebben en dat Edward, een gezamenlijke vriend, de kloof tussen ons zou overbruggen.

De gelegenheid om samen te werken kwam plotseling, toen ik door een Universiteit werd uitgenodigd om een cursus, die gebaseerd was op de vele verschillende psychotherapieën die ik in mijn doctoraal scriptie had besproken, te geven.

Voor een universiteit in het eind van de jaren '70 was een programma dat alternatieve en reguliere therapieën combineerde nog ongebruikelijker dan nu. Ik besloot Robert en Edward te vragen mij te helpen. Edward zou de lessen van Robert voor studenten (en mij!) vanuit een wetenschappelijk standpunt verhelderen.

Mijn leven stond op het punt drastisch te veranderen.

De volgende dag, na mijn ochtendjog op het strand, ging ik snel richting Pergolesi om te kijken of ik mijn twee vrienden daar zou vinden. Onverwachts kwam ik onderweg Edward al tegen.

“Wil je een kop koffie van mij?” vroeg ik, terwijl ik naast hem ging lopen.

Op Edward was ik voor de eerste maal attent gemaakt met de woorden: Als je je aura wilt laten fotograferen, dan moet je bij hem zijn. Ik had toen hartelijk gelachen maar ontdekte later dat Edward een bekende auteur was met een doctorsgraad in Psychotronica die elektronische apparatuur gebruikte om de verschillende schakeringen van de menselijke psyche te meten. Edward, Robert en ik werden onafscheidelijke vrienden.

Edward was een kleurrijke figuur. Hij was een van de weinige mensen die ik kende, wiens omvang die van Robert evenaarde. Maar terwijl Robert een normale lengte had, was Edward een reus. Met zijn fluwelen broek, slobberig overhemd, en dichte, lange, zwarte krullen die in de wind wapperden, lette niemand die dag op mij, terwijl ik er ook niet bepaald conventioneel uit zag met mijn tennisschoenen, lange, blote benen en mini short die ietsje onder een reusachtige sweater uitstaken. Alle ogen waren op Edward gericht die als een enorme teddybeer boven alles uitstak.

Toen we bij de Pergolesi aan kwamen was Robert bezig een muffin te verorberen.

Haastig bestelde ik een rondje koffie, deed toen enigszins buiten adem mijn voorstel en vatte het samen: “De cursus moet een jaar duren. We zouden een serie weekend workshops voor onze studenten kunnen houden, die allemaal door de weeks in hulpverlenende beroepen werkzaam zijn en in hun vrije tijd af willen studeren. Ieder zou ook persoonlijke supervisie kunnen krijgen - een uur per week- om hen te helpen toe te passen in hun werk en dagelijkse leven wat wij ze leren. En ieder van hen zou alles wat wij ze leren door middel van hun beroep aan massa's mensen kunnen doorgeven”.

‘Wat is eigenlijk ons doel?’ vroeg Edward, en nam een slokje koffie.

“Geluk”, zei ik verbaasd. Ik dacht even na. “Uitzoeken hoe je in het leven kunt staan zonder angst. Niet verschuilen achter muren die ons isoleren van wat het leven echt de moeite waard maakt.”

Ik keek hen beide aan.

“Kijk ’s naar de persoon die jij geworden bent, Robert!” vervolgde ik met steeds meer enthousiasme. “Na je bijna-dood ervaring nam je jezelf voor om je nooit meer voor anderen af te sluiten. Elke dag voel je de pijn van mensen en dat helpt je om vast te stellen hoe je ze het beste kunt healen..Je ziet hoe de mensen hun pijn vaak op jou afreageren. En toch ben je nooit bang. Je kijkt recht in de zielen van mensen en laat ze in jouw ziel kijken. Op die manier wordt je nooit verrast en je voelt je altijd veilig’.

‘Ik zeg niet dat we aan iedereen die we op straat ontmoeten onze ziel moeten bloot leggen. Het gaat er om hoe we met onszelf omgaan. Sterkte, moed, empathie, zorg kunnen alleen bestaan als we de werkelijkheid eerlijk en met een open hart onder ogen zien’.

“De Penny Universiteit gaat beginnen”, zei een stem vanuit het café. “Het onderwerp is vandaag: ‘leven in de schaduw van de atoombom en natuurlijk: Wat kunnen wij eraan doen?’”

Ik keek op en rook de geur van sterke koffie die uit de open deuren kwamen. Er ontstond een geschuif van stoelen en mensen die naar binnen gingen. Het was een mengelmoes van studenten van de universiteit, daklozen, straatmuzikanten die hun muziek op de Mall hiervoor even onderbraken en zelfs enkele professoren. De deelnemers kwamen van alle mogelijke achtergronden. En ze wilden allemaal vrede.

Noch Edward noch Robert, die normaal altijd van de partij waren, toonde enige belangstelling mee te doen.

“Door geluk kan de wereld blijven draaien!” zei Edward terwijl hij de menigte nakeek die binnen in het café verdween. ‘Denk’s welke invloed wij met zijn allen kunnen hebben: wij, onze studenten en hun cliënten terwijl we allemaal van elkaar leren.“

Nog verbaasd door mijn eigen keuze van doelstellingen, dacht ik erover hoe mijn houding ten opzichte van geluk met de jaren was veranderd. Nadat mijn echtgenoot was gestorven, was ik mij ervan bewust geworden dat in plaats van op anderen te rekenen om mij gelukkig te maken, ik de schijnwerper ’s op mezelf zou moeten richten. Zodra ik mezelf inderdaad van moment tot moment - zonder me te verbergen voor de waarheid – begon te observeren, ontdekte ik dat sommige handelingen volkomen juist aanvoelden en ertoe leidden dat ik mij geheel voldaan en onbegrijpelijk gelukkig voelde, zelfs als het leven moeilijk was.

“Áls we voldaan en gelukkig zijn, gebeurt er iets vreemds”, zei ik: “ We hoeven ons dan niet meer op onszelf te richten. Ook hoeven we niet afhankelijk te zijn van anderen voor ons geluk. We zijn vrij en kunnen anderen het goede gunnen. Geluk is aanstekelijk. Stel je een wereld voor waarin iedereen wint naar zijn eigen gevoel. Bommen zijn dan niet meer nodig.

‘Geluk – een pracht doel!’ Edward grijnsde van oor tot oor. “We gaan ervoor!”

Enkele maanden later, werkten we in mijn appartement aan het strand aan de cursus, de twee mannen naast elkaar op de bank tegenover het raam met uitzicht op het witte zand. Elke

bijeenkomst kreunde mijn slaapbank weer en zakte een paar centimeter verder door onder hun gezamenlijk gewicht totdat het reserve bed dat erin zat totaal naar de knoppen was. Mijn bank herstelde nooit, maar ik bloeide op. Hoe vermoeid en verkreukeld ik mij ook voelde als onze bijeenkomsten begonnen, aan het einde straalde ik helemaal en was vol energie. Nooit had ik me zo gewaardeerd gevoeld. Nooit was ik zo geboeid geweest als door wat mijn twee vrienden mij leerden. Toch waren er ogenblikken dat ik voelde dat mijn leven binnenste buiten werd gekeerd.

De grootste crisis begon onschuldig, toen Robert zei 'Er zijn twee manieren om te kijken naar wat we aan het doen zijn'. Terwijl hij sprak lette hij aandachtig op mij. 'We kunnen alle mensen als afzonderlijke wezens zien, elk met zijn persoonlijke ervaringen diep in zich opgesloten. Op die manier zijn er miljarden ideeën over wat geluk is, die allemaal elkaar bestrijden en tot conflicten leiden, waardoor elke hoop op geluk verdwijnt.

“Maar ik zie de wereld anders. Voor mij is alles met elkaar verbonden en mensen zijn een integraal deel van het geheel. We worden ziek en ongelukkig als we bang worden en in plaats van die angst onder ogen te zien, proberen we het universum als geheel uit te sluiten’

Dat alles met alles verbonden is had ik zelf diepgaand beleefd, zoals ik in een vorig verhaal heb beschreven, maar ik had deze ervaring gedurende mijn studie in de psychologie weggedrukt omdat mijn professoren deze zienswijze als geheel onbewezen van de hand hadden gewezen. Ik had ervoor gekozen om zonder strijd zoveel mogelijk uit mijn psychologische studie te halen. Ik wilde ook nu geen gevecht aangaan met de wetenschappelijke gemeenschap door dit als uitgangspunt van onze cursus te gebruiken. Hoe dan ook, ik wilde geen onnodige strijd aangaan, en dacht dit gehele gebied stilzwijgend te kunnen omzeilen.

Maar Robert bleef heel rustig naar mij kijken, en ging onverstoord verder, “Als ik heal, open ik mij, energie stroomt in mijn lichaam; mijn handen werken intuïtief. Healen, of te wel *helen*, betekent voor mij dat ik een harmonisch deel word van het *hele* universum.

“Zo zo , sputterde ik geïrriteerd. “Dus jij gaat aan de universiteit verkondigen dat jij een kanaal bent voor het Universum? Ik voelde mij ernstig bedreigd. Hoe kon ik mij verantwoordelijk voelen als vertegenwoordigster van de universiteit als we verhalen ophingen die in de ogen van de wetenschappelijke gemeente volkomen kolder waren? Genezende energie was een ding, maar zulke theorieën verkondigen zou als grootheidswaanzin gezien worden! Ik twijfelde niet aan de integriteit van Robert, maar ik twijfelde wel aan zijn opvattingen van wat praktisch was.

Robert aanvaardde mijn uitbarsting met een goedmoedige glimlach en vervolgde kalmjes: “Het universum is als een zee van zowel energie als informatie, die vrij stroomt zonder welk conflict dan ook. Deze doordringt elk minutieus deeltje, elk insect, elke bloem, zelfs elk menselijk wezen, de sterrenwerelden, alles wat bestaat. Het doet twee dingen: het informeert constant elk afzonderlijk deel (en elk menselijk wezen) hoe het zich het beste kan ontwikkelen, en het voorziet dit van de levengevende energie die het nodig heeft. Heb je je ooit afgevraagd waarom alles zo wonderlijk op elkaar is afgestemd, de sterren en planeten, de moleculen en atomen, de dieren en planten en de cellen van je lichaam? En hoe het komt dat, als we dat willen, alle cellen in onze lichamen eendrachtig samenwerken? Voor mij is het logisch dat al wat is bestaat uit verschillende dichtheden van energie en informatie die allemaal deel uitmaken van dezelfde universele zee.

‘Dit gaat mij veel te ver!’. Ik wendde mij tot Edward in de hoop dat die me zou steunen, maar hij genoot duidelijk van mijn heftige uitval.

‘Robert staat niet alleen in deze zienswijze’, kwam hij me tenslotte te hulp.”Hij is in goed gezelschap – Plato, Pythagoras, Aristoteles, Nikola Tesla, Wilhelm Reich. En dan hebben we ook nog ‘het collectieve onderbewuste’ van Jung. En juist op dit moment begint er in de kwantum fysica een geweldige discussie. David Bohm, Rupert Sheldrake, en Ralph Abraham wijzen naar de belangrijke vragen die tenslotte alleen beantwoord kunnen worden als we deze zienswijze aanvaarden.

“Kijk ’s naar Roberts healen en zijn sterke energiestroom, hoe zou hij ooit van te voren geweten hebben waar hij zijn handen moest plaatsen, als de eindeloze informatie en energie zee er niet was? Hoe kunnen wij dit fenomeen anders aan onze studenten verklaren?”

‘Je zegt dus dat onze hersens die informatie, die zij niet al uit ervaring hebben geleerd, niet in de hersens hebben kunnen opslaan? En dat ze die kennis alleen uit de universele zee kunnen putten?’ Daaraan had ik nog niet gedacht.

Ik moest er nog wat beduusd uitgezien hebben want Edward vervolgde, ‘Het is echt niet zo ingewikkeld. Net zoals de programma’s van onze media niet oorspronkelijk uit onze radio en TV toestellen komen of daar worden opgeslagen, komt onze energie en kennis van buiten onze hersens. In plaats van opslagplaats van informatie zijn onze hersenen ontvangers en doorgevers van informatie en energie vanuit de Universele zee of Het Veld zoals ik het wil noemen. Onze hersens lijken meer op de bedrading en het apparaat binnen onze TVs en radios. Verder zijn natuurlijk onze hersenen zeer creatief met de informatie die zij ontvangen en zij geven elk nieuw inzicht terug aan het Veld. Het Universum is als een reusachtig stel hersenen waaraan alles deelneemt.

‘Kom eens mee, ik wil jullie iets laten zien.’ Edward hees zich van de bank en wij volgden hem naar zijn auto.

Vandaag, 30 jaar na dit gesprek, hebben velen van ons van de kwantum, morfische en Akasha velden en het nulpunt gehoord. We weten dat deze wiskundig berekend zijn en dat onze hersenen niet de capaciteit hebben om de 10^{24} impulsen aan wensen, waarnemingen, sensaties en emoties die per seconde door onze hersens gaan te produceren en op te slaan. Maar toen wist ik nog niets over al dit wetenschappelijke onderzoek.

Thuis had Edward een Kirlian camera gebouwd. Toen had ik noch geen idee wat Kirlian fotografie was. Later las ik in het boek, ‘Rainbows of Life’, dat alles-- levend of dood-- energie uitstraalt in de vorm van een zogenaamde ‘Corona’ en dat onze menselijke corona zich als een halo om ons hele lichaam bevindt. Dit is het deel van het universele veld van informatie en energie dat bij onze persoon hoort. Met behulp van een metalen plaat met een film erop kan dit veld gefotografeerd worden.

In hetzelfde boek over Kirlian fotografie vond ik de volgende beschrijving: Een object wordt op de film geplaatst die op een metalen plaat ligt, en elektriciteit met een hoog voltage en een lage amperage wordt in de metalen plaat gepulseerd. De elektriciteit gaat door de film en veroorzaakt een beeld van het object en zijn corona op de film . Als de film kleurgevoelig is, dan bevat het beeld van de corona enkele kleuren.[\[1\]](#) Deze hele procedure vindt in het donker plaats.

Edward nodigde mij uit om mijn hand in een grote zwarte zak met aan beide kanten een gleuf te steken. Toen ik mijn hand door de gleuf probeerde te wringen merkte ik dat ik die door twee afzonderlijke delen heen moest persen die door elastiek van elkaar waren gescheiden zodat geen enkel licht tot in de zak kon dringen. Eenmaal binnen in de zak, drukte ik een vinger tegen de koele, platte plaat.

‘Ontspan je’, moedigde hij mij aan en maakte een foto.

Toen duwde Edward zijn hand door de andere gleuf en plaatste zijn vinger op enige afstand van de mijne. ‘Wees je nu gewoon bewust van mijn aanwezigheid’ zei hij.

Ik keek naar hem, en ondanks mijn uitbarsting van daarnet, werd ik overspoeld door een gevoel van dankbaarheid voor al de zorg en de uitdagende nieuwe gezichtspunten die mijn vriend steeds weer in mijn leven bracht. Met mijn ogen nam ik deze reusachtige, zachtaardige teddybeer in me op en voelde een golf van warmte op het moment dat hij de foto maakte

Hij maakte nog twee opnamen. Bij de eerste gaf hij mij de opdracht om hem zoveel mogelijk liefdevolle gevoelens toe te zenden en in de ander juist zoveel mogelijk woede op hem te projecteren. Ik hou van toneelspelen en ging helemaal in beide rollen op.

Met ingehouden adem wachtte ik tot de foto’s één voor een uit de Polaroid camera te voorschijn kwamen. De eerste liet een zwart met rode ellips zien waar mijn hand contact met de plaat had gemaakt. Deze was omgeven door a mooie corona bestaand uit brede blauwe, witte en weer blauwe streken.

‘Dit is je halo’, zei Edward teder.

“Prachtig...”, bracht ik zachtjes uit, “Mijn meest persoonlijke deel van het Veld!”

“Én kijk hoe onze halo’s in elkaar overgaan...” zei ik toen het tweede plaatje verscheen. Op deze foto waren onze beide vingers zichtbaar en je kon zien hoe onze corona’s zich naar elkaar uitstrekten en zich vermengden. “Dus dit is hoe relaties zonder muren er uitzien! Stel je eens voor dat landen en culturen voor die zich op deze manier met elkaar zouden vermengen. Ik hield mijn adem in omdat op dat moment de volgende foto verscheen. De twee fotos waren opmerkelijk gelijk, behalve dat de coroná’s in de tweede één geheel waren geworden.

Beide mannen barstten in lachen uit. “Kijk hoe zelfs je meest neutrale gevoelens voor Edward net zo liefdevol zijn als in je meest gepassioneerde momenten!”

Robert bleef glimlachen.

“Ik vermoed dat je in beide gevallen een liefdevol beeld uitzond!” grinnikte Edward. “De eerste keer probeerde ik neutraal te blijven, maar kijk eens. Jij trekt mijn liefdesenergie naar je toe en ik kan er geen weerstand aan bieden!”

“Als je hersens een beeld vormen waaraan een sterke emotie is verbonden is dat alsof je in het Veld aan het vissen bent en die situatie naar je toetrekt, *Gelijk trekt gelijk aan* – dat is de wet die met het veld te maken heeft. Als de emotie sterk genoeg is zal het beeld materialiseren. In dit geval materialiseerde het op de fotofilm! Als we werkelijk om elkaar geven dan overlappen de halo’s of aura’s elkaar zodat we kunnen zien wat de ander denkt of zelfs aanvoelen als die in gevaar verkeert. Dit komt veel voor bij tweelingen.”

‘Bedoel je dat als je iets heel graag wilt, dat het dan gebeurt?’, vroeg ik.

‘Ja dan trek je dat daadwerkelijk uit het Universele Veld naar je toe. Dit gebeurt voortdurend, of je het weet of niet. Ongeacht of je aan iets bewust of onbewust denkt, met liefde, haat, boosheid of vrees - alles wat je ernstig bezig houdt, wordt op den duur werkelijkheid. Elke seconde zijn we in verbinding met het Veld. We scheppen onze eigen werkelijkheid’, benadrukte hij, ‘De kunst is om dit principe bewust te gebruiken om ons gelukkig en voldaan te voelen.

Dit was een hele nieuwe gedachtegang, die ik voor later opzij zette, omdat de foto waarop onze boze gedachten energetisch werden weergegeven op de film verscheen. Op deze foto waren onze beide vingertoppen fel rood en witte energie straalde eruit, maar deze keer gingen onze corona’s juist de andere kant uit: zoveel mogelijk uit elkaars buurt. Ze overlaptten helemaal niet.

‘Je ziet dat onze negatieve gedachten ons scheiden. Op den duur zou er verwijdering kunnen plaats vinden. We zouden niet langer toegang hebben tot elkaars energievelden.

Er is geen empathie meer tussen ons en elke communicatie stopt. Dit gebeurt vaak in de politiek.’

‘Als we boos zijn, vrees, haat of een andere negatieve emotie voelen, trekken we onze energie terug en weinig informatie kan nog doordringen. Daarom voelen mensen zich eenzaam en worden depressief. Als hun verbinding met het Veld weg is, dan verliezen ze zowel het contact met de wereld om hen heen als met zichzelf. Daarom worden mensen ziek, want de informatie en energie die hun cellen nodig hebben, wordt minder. Gelukkig hebben onze cellen hun eigen verbindingen met het Veld, want zonder dat zouden we dood zijn.’

‘En dat is waar de taak van jou en Robert begint: om mensen te helpen hun angsten te laten vallen.’

Die nacht kon ik nauwelijks in slaap komen. Ik dacht aan waar ik me zo over opgewonden had en wist dat Edward en Robert gelijk hadden. De genegenheid die tussen ons drieën was opgebloeid had gemaakt dat ik het prettig vond in de stroming van het Veld te zijn. Het leven te zien vanuit het perspectief dat ik die dag had gekregen raakte mij als nooit tevoren. Ik wilde de stapel met wetenschappelijke artikelen lezen die Edward mij had gegeven voor we zijn huis verlieten om een eenvoudige lunch te gebruiken in een restaurant in het naburige Capitola dat uitkeek op de zee.

Onze grote uitdaging zou zijn om studenten in staat te stellen om bewust te ervaren hoe het voelde om met het Veld te werken. Het ervaren en toepassen van Roberts genezende energie zou een goed beginpunt zijn. Ik kon ze voorzien van de psychotherapeutische hulpmiddelen om hun harten te openen en om vanuit een positie van kracht om te gaan met de dingen waar zij bang voor waren en vanuit een innerlijke kracht met zorg met andere mensen te communiceren. Dit proefproject zou ons een stapje dichterbij een wereldgemeenschap kunnen voeren waarvan iedereen profiteert.

OK. Dit zou zeker een uitdaging zijn, maar veel hanteerbaarder dan een wereld met miljarden mensen, die allen hun eigen manier van gelukkig zijn met elkaar betwisten.

Plotseling, trof mij een gedachte en ik zat rechtop in bed. In gedachten zag ik de massa's mensen in de Pergolesi allemaal verschillende wegen naar wereldvrede onderzoeken. Ik zag onze studenten, allemaal hulpverleners, elk met hun eigen cliënten en de vele organisaties waarmee ik werkte in de Verenigde Naties. Ik bedacht dat we allemaal bezig waren ons een wereld voor te stellen waarin ieder bewust in harmonie met het veld leefde, elk voldaan en gelukkig op zijn of haar manier. Misschien kon dit helpen om de wereldgemeenschap te materialiseren waarin we allen er beter van werden. Toen vermoedde ik nog niet dat 30 jaar later, grote netwerken van mensen dit idee in de praktijk zouden gaan brengen.

[1] Mikol Davis, Earle Lane, *Rainbows of Life*. ISBN 0-06-090624-3

Wij zijn energiewezens die steeds bezig zijn onze wereld te veranderen

(een ongebruikelijke manier om de helende energie in de cellen van je lichaam te vergroten, hoe je kracht aan je affirmaties kunt verlenen, en hoe Robert het healen aanpakt.)

‘Wij zijn energiewezens die voortdurend bezig zijn onze wereld te vormen en te hervormen met behulp van ons persoonlijke energietoeverstafje. Dat beeld zou je krijgen als je naar iemand keek door een gigantische elektronenmicroscop. **Want weet je, het universum met alles erin, bestaat uit energie – ook de elementen die wij als gas, vloeistof of vaste stof zien.**

Ook onze gedachten, gevoelens en handelingen zijn energie. Dat zijn onze toverstafjes. Onze geest gebruikt onze gedachten en gevoelens om naar ons toe te trekken wat we willen, net als radio ontvangers en zenders. Dus speelt de hoeveelheid energie waar we over beschikken een centrale rol bij ons vermogen ons leven te vormen.

In deze cursus onderzoeken we in hoeverre dit waar is en leren we bewust ons energieniveau te verhogen, waardoor we aan de hoeveelheid geluk in onze wereld kunnen bijdragen.’ Met deze woorden, vol verwachting van wat de dag ons brengen zou, opende ik onze tweede cursus. ‘Jouw beurt, Robert.’

Na maanden van voorbereiding hadden Robert, Edward en ik tien cursisten aangetrokken – het aantal dat we aankonden in onze intensieve cursus van een jaar, waarin we alle therapieën die in de vruchtbare jaren zeventig opdoken zouden behandelen. Daar kwam nog een uur per week persoonlijke counseling voor elke cursist bij. Alle cursisten werkten in de zorg en waren bezig met hun doctoraal examen aan de lokale universiteit, die ons had gevraagd het curriculum op te zetten en te geven.

Vandaag zou Robert onze cursisten leren helende energie te produceren en te gebruiken, en Edward zou hen de wetenschappelijke achtergrond van wat ze leerden, geven. Mijn korte inleiding daargelaten, was ik vrij om met onze cursisten mee te doen. Ik kon niet bevroeden dat wat ik vandaag zou leren, zo’n centrale rol in mijn leven zou gaan spelen.

Ik keek naar de gezichten, die goud oplichtten in de zee van kaarslicht in mijn kleine appartement. Ieder van hen raakte mij op een andere manier diep. Don, bijvoorbeeld, had een tehuis voor pleegkinderen. Hij had nog geen definitieve beslissing genomen over het onderwerp van zijn doctoraal scriptie. Waarschijnlijk zou het gaan over de pleegzorg die hij gaf aan acht kleine wezen. In zijn eerste uur van persoonlijke counseling sessie met mij was hij een grondig onderzoek aangegaan naar de woede die hij voor zijn vader voelde. ‘Hoe kan ik deze kleintjes de liefde geven die ze nodig hebben als ik niet heb geleerd wat het betekent om van mijn eigen ouders te houden?’ had hij gevraagd, ‘En hoe kan ik mijn eigen weg in het leven vinden als ik mezelf blijf zien door de boze ogen van mijn vader?’

Wat een verschil met Daphne, onze oudste cursiste, die een beetje aan de kant zat. Ze was bezig haar scheiding te verwerken, nadat haar man er met een veel jongere vrouw vandoor was gegaan. Na twintig jaar voor hem en hun vijf kinderen in Latijns Amerika te hebben

gezorgd, was ze nu terug in de VS, zonder alimentatie, zonder familie en zonder haar oorspronkelijke studie.

Daar zat ze, in haar eentje, terwijl ze een kussen dat ze van de bank had geplukt, tegen zich aandrukte, alsof het een schild was. In haar wekelijkse sessies met mij was ze het contact met haar eigen gevoelens voortdurend uit de weg gegaan, door steeds onderwerpen voor haar scriptie te kiezen en te verwerpen, alsof ze titels van artikelen las terwijl ze vluchtig door een tijdschrift bladerde. Ik had het gevoel dat er achter haar innerlijke verdedigingsmuur een zachte ziel schuilging die wanhopig probeerde zichzelf te healen en ik vroeg me af of we niet een fout hadden begaan door haar, zo vroeg in haar rouwproces, toe te staan onze cursus te volgen.

Ik hoopte dat Robert haar zo op haar gemak zou kunnen stellen dat ze zich kon openen. Dat was nodig als ze de energie waarmee hij ons die dag zou leren werken, wilde kunnen toepassen.

Ik voelde me dankbaar bij het zien van hun ernstige gezichten. Ze hoopten allemaal dat onze cursus ze nieuwe ingangen zou opleveren voor hun werk of voor hen persoonlijk. De inkt van mijn eigen doctorale bul was nog nauwelijks droog en nu had ik de leiding al. Hoe realistisch was het om een cursus healing in ons curriculum in te lassen? Had ik zelf de moed wel om te leren wat Robert ons vandaag wilde leren? Ik wilde onze cursisten erg graag geven wat ze nodig hadden. Ze waren allen, elk op zijn of haar eigen wijze, enorm gemotiveerd om te leren. Zelfs Daphne zocht naar een manier om uit haar innerlijke gevangenis te ontsnappen.

Even droomde weg. In mijn verbeelding zag ik mezelf in dezelfde situatie, en nu waren ze allemaal bezig zich eigen te maken wat Robert ze leerde. Daphne glom helemaal van geluk terwijl ze in contact met haar persoonlijke kracht kwam. Dit beeld was zo realistisch dat ik volkomen gedesoriënteerd was toen ik me plotseling met een schok weer terug in het hier en nu bevond. Ik merkte dat ik uit het grote panoramavenster had zitten staren

Hoewel het nog vroeg in de ochtend was, was de hemel donker en dreigend. Al dagenlang had er een storm gewoed. De regering had Santa Cruz tot rampgebied verklaard. Desondanks was een na de ander van onze cursisten langsgesproken om te zeggen dat ze de cursus zouden bijwonen.

Sommigen zaten op college toen de storm toesloeg en konden niet terug naar hun huis in de heuvels. Omgewaaiden gigantische redwood bomen blokkeerden de wegen en hadden de elektriciteitskabels vernield. Santa Cruz zat in het donker, de restaurants waren gesloten en een paar café's maakten koffie op gaskachels en deelden die voor bijna niets uit. Omdat onze normale cursus locatie onbereikbaar in de heuvels lag, hadden we besloten deze workshop in mijn kleine appartement aan het strand te houden. Gelukkig hadden we al de boodschappen voor de workshop al gedaan en ik had altijd een enorme voorraad kaarsen in huis.

Een oorverdovende donderslag. Sommige cursisten slaakten een kreet, andere begonnen met hun burens te fluisteren.

'Over energie gesproken!' Liz, onze jongste cursiste, giechelde nerveus toen de bliksem het strand buiten deed oplichten. Eventjes konden we het helder witte zand, dat overdekt was met wrakhout en ander afval, zien. Een blik in de hel. Wat een verschil met het mooi verzorgde strand waar ik normaliter mijn ochtendwandeling op maakte.

Een paar minuten haalde ik diep in mijn buik adem, om mijn zenuwen de baas te blijven. Nooit eerder had ik zo'n heftige onweersbui, zo dichtbij het strand en de turbulente zee meegemaakt.

'Ja, Liz, aan energie ontbreekt het niet in het universum,' Robert's stem had een geruststellende werking op ons allen. 'En we beginnen te leren er wat van te gebruiken. De laatste keer hebben we geleerd de energie in onze cellen te vermeerderen. Jullie hebben twee maanden de tijd gehad dit in praktijk te brengen. Vandaag gaan we herhalen wat we gedaan hebben en...'

Zijn woorden gingen verloren in het lawaai toen de regen neerkletterde en tegen de ruiten sloeg. Hij kon zich niet meer verstaanbaar maken.

Edward rommelde in zijn diplomatenkoffertje en haalde daar drie enveloppen met foto's uit. Hij gaf iedere cursist een foto. Ik herkende de eerste twee. Dat waren de foto's die hij van zijn en mijn vingers naast elkaar op de fotografische plaat had gemaakt.

Toen het wat rustiger werd, legde Edward uit: 'Dit zijn Kirlian foto's. Ze zijn in het donker genomen en geven de energie die we uitstralen weer. Zie je die langwerpige vormen? Dat zijn de omtrekken van de vingers en de heldere corona of halo van glanzende kleuren eromheen is de energie die deze twee mensen uitstralen. Zie je hoe de energieën van elkaar afbuigen op de eerste foto die ik je gaf? Daar kregen de mensen instructies om boze gedachten over elkaar te denken.

Op de tweede foto zie je dezelfde mensen, die liefde voor elkaar voelen. Hier trekken de energieën naar elkaar toe en versmelten met elkaar. Op de laatste foto zie je Robert's vijf vingers, nadat hij iemand een healing heeft gegeven.'

Kreten van bewondering. Robert's vingers spoten naar alle kanten energie.

'Het is zelfs zo, dat wij ons alleen maar energie of emotie hoeven voor te stellen, zonder deze fysiek uit te voeren, en dat dat al invloed heeft op de energie die we uitstralen. Deze mensen hebben geen enkel lelijk woord tegen elkaar gezegd. Ze stelden zich voor dat ze kwaad waren en zie eens hoe de energie van hun gedachten de stroom ervan bepaalt: hun energieën bewegen zich van elkaar vandaan. Deze gedachten en gevoelens zijn de persoonlijke energieverstafjes waar Eliza het over had.

Zonder dat we het weten, zijn we voortdurend met de energiestroom waar we uit bestaan aan het spelen. We komen in contact met elkaar en de ervaringen die op ons pad komen, of we sluiten ons ervoor af, want mensen en ervaringen bestaan allemaal uit energie die wordt aangetrokken of afgestoten door wat we ons voorstellen.

Robert, jij gaat ons helpen deze energie te vermeerderen en te richten. Heb je even nodig om je voor te bereiden? Dan kunnen we even pauze houden tot...' Edwards woorden stierven weg toen er weer een plotselinge hoosbui tegen het raam kletste. Hulpeloos keek hij op zijn horloge en gebaarde dat het nu pauze was.

De cursisten hadden geen aanmoediging nodig. Ze verdrongen elkaar in de keuken waar een schaal havermoutkoekjes en frisdrank ze opwachtten. Ik deed de deur dicht om Robert wat privacy te geven en de cursisten (en mezelf) de kans te geven stoom af te blazen. En toen het niet meer regende, hadden ze nog geen zin de pauze te beëindigen. Lachend en pratend gingen

ze terug naar de zitkamer. Ik deed de deur open...Plotseling waren we omringd door een diepe rust.

Robert had een totaal andere sfeer geschapen!

Het was alsof we een heilige plaats betraden, toen we de zitkamer binnengingen. We hadden opeens helemaal geen behoefte meer om te praten en in de stilte die volgde verdwenen mijn zorgen of de workshop goed zou verlopen. Ik werd bevangen door dat gevoel van intense tevredenheid dat ik ook heb als ik wakker word uit een diepe slaap en tot in mijn lichaamscellen voel dat alles goed is in de wereld. De rust werd doorstroomd met de kwaliteit van energie die Robert uitstraalde als hij een healing gaf en die we in de laatste twee maanden geleerd hadden in onszelf wakker te maken.

‘Zoek een plekje en ga liggen,’ zei Robert zacht.

Een cursist ging op de bank liggen, twee op mijn tweepersoonsbed en de anderen lagen op kussens op de vloer in de zitkamer, de keuken en de slaapkamer. Gelukkig was mijn appartement zo klein en liepen de kamers in elkaar over, dat Robert, die in het midden van het L-vormige appartement was gaan staan, de hele groep kon overzien.

Toen iedereen het zich gemakkelijk had gemaakt, ging Robert door: ‘We zullen met affirmaties, ook wel de wetenschap van het gebed of de Wet van de Aantrekkingskracht genoemd, beginnen. We zullen zien hoe we onze energie kunnen gebruiken om die realiteit waar we het meest naar verlangen, te kunnen aantrekken. We gaan allemaal een krachtig beeld naar het universum zenden, dat wordt gestuurd door alle energie die we maar kunnen opbrengen.

Soms werken affirmaties meteen, soms duurt het maanden, of zelfs jaren voor ze uitkomen. Maar onthoud dat op energieniveau *gelijken elkaar aantrekken*. Door onze gedachten en gevoelens op deze manier te gebruiken, worden ze een soort persoonlijke toverstafjes, waarmee we in de universele energie kunnen reiken om situaties die we wensen naar ons toe te trekken!’

‘Gaaf!’ zei Ian, een cursist met grote heldere blauwe ogen, die een onderzoek deed naar het verband tussen de tekens op de iris en de staat van iemand’s lichaam. ‘Ik heb wel eens een affirmatie gedaan en die heeft niet gewerkt. Misschien geeft mijn energie de affirmatie wel extra kracht!’ Ian zag er niet goed uit. Ik vroeg me af of hij wel goed geslapen had.

‘Je zou best eens gelijk kunnen hebben, Ian,’ Edward keek naar Robert, die hem een teken gaf om door te gaan. ‘Dit is een belangrijk punt, dat ik net zo goed nu kan behandelen. Affirmaties werken heel nauwkeurig en reageren op elke associatie die je hebt met hetgeen je je wenst. Als je, ook al is dat onbewust, succes met stress en pijn associeert, zou je jezelf met hoofdpijn kunnen opzadelen.’

Hij richtte zich nu tot de hele groep: ‘Als er dus vervelende ontwikkelingen in je leven zijn terwijl je je met affirmaties bezighoudt, praat daar dan over in je wekelijkse sessies met een van ons, zodat we erachter kunnen komen of die door onbewuste associaties worden veroorzaakt.’

Een bliksemschicht, gevolgd door een knallende donderslag en een zondvloed van regen leken de ernst van Edward’s woorden te onderstrepen.

Toen de regen afnam ging Robert door: 'Formuleer nu je wens.'

Het beeld dat ik eerder had gehad kwam weer bij me op.

'Ik ga mezelf visualiseren alsof ik alles in me opneem wat Robert ons wil leren!' zei Daphne nadrukkelijk. 'En dat betekent dat we veel beter weer moeten hebben!'

'Ja, beter weer!' echode iemand en iedereen lachte. De storm zou immers nog dagen duren.

Daphne's verlangen om zich te openen was voelbaar, maar ik vroeg me toch af of ze bang was om te falen. Er kwam zoveel tegelijk op haar af.

Edward zei zacht: 'Affirmaties werken sterker als je met "ik" begint. Formuleer dan je affirmaties met zoveel positieve gevoelens als je kunt, alsof het werkelijk gebeurt. Vóel de positiviteit die met de situatie gepaard gaat. Stel je affirmatie in de tegenwoordige tijd en gebruik geen woorden als nee, geen, nooit. Het universum gaat alleen maar in op wat werkelijk is.'

'Ik werk mee aan een workshop die een absoluut succes voor ons allen is!' zei ik in mezelf en weer zag ik de kamer vol met geïnspireerde gezichten en Daphne lachend en stralend voor me.

'Ik leer alles wat Robert ons wil leren!' Lisa sprak harder om zich, boven de donder uit, verstaanbaar te maken. 'Al was het maar door osmose,' voegde ze eraan toe en iedereen lachte.

'Ik geef mijn pleegkinderen alle verzorging die ze nodig hebben!' luidde de affirmatie van Don.

'Ik ben succes!' zei Ian, 'En ik zie me in de zon op de Caribische zee zeilen.'

'Er is overal zon om me heen,' zei Daphne ernstig terwijl de storm buiten woedde. Er werd wat gelachen en tersluiks naar Robert gekeken, om te zien hoe hij zou reageren. Iedereen wist dat de officiële weersverwachting was dat die zich nog dagen voort kon zetten en niemand geloofde dat iemand, wie dan ook, met een affirmaties het weer zou kunnen veranderen.

Robert bleef gewoon zichzelf 'Goed zo!' lachte hij. 'Als we succes willen hebben, hebben we elk beetje energie nodig. Laten we beginnen.'

Word je van elk deel van je lichaam bewust, terwijl ik je erdoorheen leid en de cellen zich met energie laat vullen. Begin met je op de nagel van je rechter grote teen te concentreren.'

Ik liet al mijn gedachten los terwijl mijn geest zich op mijn tenennagel richtte. Die begon zich vrijwel direct met energie te vullen.

Robert leidde ons naar de huid, de spieren en de botten van de grote teen en vandaar op dezelfde wijze naar de andere tenen. Daarna gingen we naar de huid, de spieren en de botten van de rechter voet en vervolgens naar het rechterbeen.

Doordat ik dit twee maanden lang dagelijks had geoefend, merkte ik dat het lichaamsdeel waarop ik me concentreerde, zich nu automatisch met energie vulde.

Van daaruit leidde hij onze aandacht naar de huid, de spieren en de botten van het bekken en via de wervelkolom naar de ribben, de wervels en de schouderbladen naar de armen, de kaken, de schedel, tanden, kin, lippen, neus, wangen, oren, ogen, hersenen en kruin. Ik werd me zelfs bewust van mijn haar.

Door de energie die Robert de kamer in had gepompt, merkte ik dat het makkelijker was om mij van de lichaamsdelen die hij opnoemde bewust te worden. En toen ze stuk voor stuk opgloeiden, voelde het of ze zoveel meer energie uitstraalden dan ik zelf ooit had kunnen genereren.

Toen ging hij naar de organen en de klieren. Dat ging me minder makkelijk af. Als ik bij een onderdeel kwam dat niet tot bewustzijn wilde komen en dus ook niet ging gloeien hijgde ik vijf of zes keer. Daardoor ging mijn energiepeil omhoog en lukte het wel.

Ik moet nog lachen als ik op die twee maanden terugkijk dat ik deze oefening dagelijks deed. Robert had ons gevraagd een donker plekje op te zoeken, waar zo min mogelijk prikkels van buitenaf konden doordringen. Dat was moeilijk in mijn zonnige appartement aan het strand, dat een beetje aan een aquarium deed denken omdat de drommen langslopende badgasten aan alle kanten naar binnen konden kijken. Het enige plekje, behalve de badkamer, waar ik nog enigszins privacy had, was een kleine wandkast die vol met mijn kleren hing. Daarin had ik elke dag op een strandbed gelegen, met de broeken en jurken boven me bungelend, en nauwelijks enige ademruimte. Daar had ik, met de deur dicht om me maar zoveel mogelijk te isoleren, het genereren van energie geoefend.

En terwijl ik daar zo in mijn eentje lag te oefenen, ontdekte ik dat, als mijn aandacht naar een lichaamsdeel ging, de delen die daarmee verbonden waren zich ook met energie vulden. Zo ontdekte ik hoe de urethra, de blaas, de nieren en de bijniere met elkaar waren verbonden. Net als de anus, de dikke darm, de dunne darm, maag en mond. Door me op verschillende delen van het lichaam, waarvan ik wist dat zich daar een orgaan bevond, te concentreren, was ik in staat geweest de lever en enkele andere organen en later zelfs enkele klieren te vinden. Gek genoeg had ik de longen niet kunnen voelen.

Maar nu, nu Robert mijn aandacht erheen leidde, begonnen mijn longen te gloeien met een stroom van energie.

‘Voel hoe de zenuwen van de hersenen naar je ogen, je oren, je mond en je lippen lopen.’ Opeens leek het of mijn lichaam knetterde van de bliksem terwijl ik de energie door mijn lijf voelde gaan, die sterker werd in mijn handen en voetzolen. Daarop richtte Robert onze aandacht op onze bloedsomloop. De energie veranderde en ik voelde mijn hele lichaam doordrongen van warme en koesterende stromen.

In de loop van mijn energiewerk had ik ontdekt dat elk deel van mijn lichaam een bepaalde gevoelskwaliteit had – een gevoel dat ik vele malen eerder had gehad. Ik had dat nauwelijks bewuste gevoel in verband gebracht met een lichte maag-buikpijn, zonder precies uit te zoeken waar die vandaan kwam.

Maar sinds die tijd ben ik me gaan realiseren dat onze organen overdag tot ons spreken. Omdat we niet weten dat dit mogelijk is, herkennen we hun signalen niet. Ik had nog nooit van een lever- of niergevoel gehoord en dacht dus niet dat communicatie met onze ingewanden mogelijk is.

Nu weet ik dat elk deel van het lichaam – de atomen, moleculen, organen, het zenuwstelsel en andere stelsels – een bepaalde combinatie van trillingen (of energie) uitzendt, met elk zijn eigen klank. Samen creëren onze lichaamsdelen een ingewikkeld muzikaal akkoord. Deze akkoorden kunnen het gehele spectrum omspannen, ook het enorme bereik buiten onze normale waarneming.

Onze lichaamsdelen zenden een symfonie van verschillende kwaliteiten van energie uit, die we kunnen *voelen*. Maar we kunnen ze ook *zien*: als de aura, de energie die de mens omhult en die velen kunnen waarnemen. Edward had ons een deel van dit energieveld op de Kirlianfoto's laten zien.

Deze energievelden zijn een onderdeel van de energievelden van grotere entiteiten. Dat kunnen families zijn, of onze gemeenschap en de mensheid als geheel, maar ook grotere eenheden zoals het leven op aarde, het zonnestelsel en, natuurlijk, het universum. We dragen allen bij aan deze energievelden, die, op hun beurt, ieder van ons voeden. Elk energieveld, groot of klein, is, net als het menselijk lichaam, in een proces van beweging en ontwikkeling. De hele mensheid is zich aan het ontwikkelen uit vele kleine energievelden (culturen, godsdiensten, volkeren) tot een geïntegreerd geheel.

Er komt heel wat kijken bij dit laatste proces, dat vaak globalisering wordt genoemd. Terwijl het bezig is, worden wij blootgesteld aan uitputtende machten en overrompelende problemen die bij de groeipijnen horen, terwijl de diverse energieën in het veld, die de mensheid overspoelen, langzaam in harmonie komen.

Het is natuurlijk niet zeker dat we mondiale eenwording kunnen waarmaken. In het verleden zijn vele pogingen om nieuwe entiteiten te scheppen (soorten, dieren of planten) mislukt.

Toen Robert klaar was met het leiden van onze aandacht van het ene lichaamsdeel naar het andere, vervolgde hij: 'Wees je nu bewust van je hele lichaam, zowel aan de buitenkant als van binnen en hijg of hyperventileer vijf of zes keer. Voel hoe de energie in de cellen toeneemt...'

Hij zweeg een paar ogenblikken. 'Zeg nu je affirmatie hardop alsof ze al werkelijkheid is geworden en op een lange uitademing stel je je voor dat je de energie gebruikt om de woorden die je visualiseert, vanuit je kruin naar beneden, door je hele lichaam heen en door je voetzolen naar buiten te duwen. Laat dan je lijf zich weer met energie vullen en herhaal de affirmatie in je eigen tempo tien maal, waarbij je elke keer je affirmatie op een uitstoot van energie de ether in stuurt.

Je huiswerk voor de komende twee maanden is deze oefening vijftientig maal per dag te doen en elke verandering in je gevoelens of in je lijf te bespreken tijdens je wekelijkse persoonlijke sessie met Eliza, Edward of mij. Zoals Edward al zei, affirmaties werken sterk en kunnen een onverwachte uitwerking hebben.'

'Ik ben bezig een workshop te leiden die een absoluut succes voor ons allemaal is!' zei ik uitbundig hardop, toen ik me realiseerde dat iedereen zo in zijn oefening opging dat niemand enige aandacht besteedde aan wat zijn buurman zei.

Toen de oefening langzamerhand verwaterde viel het me op dat Robert niet één keer door de storm was gestoord. Ik wierp een steelse blik naar buiten en tot mijn verbazing zag ik hoe de zon door de zwarte wolken heen brak.

‘Kijk eens naar het weer!’ lachte Daphne verrukt. ‘Mijn affirmatie werkt al!’

‘Daphne, de Zonnegodin!’ grapte iemand en ik besepte weer dat noch ik, noch iemand van de cursisten werkelijk geloofde dat haar affirmatie enig effect op het weer zou hebben. Het was makkelijker om de weersvoorspelling te geloven, hoewel die niet klopte. Maar Daphne straalde. Op de een of andere manier zette haar blijdschap de toon voor de rest van de cursus.

De cursus was inderdaad een succes en het weer is werkelijk omgeslagen. En tien maanden later behaalde Daphne haar diploma met onderscheiding. Nu, dertig jaar later, werk ik nog steeds met energie en affirmaties. Ik heb gemerkt dat het, als ik me ervan bewust ben wat ik met mijn leven wil en dat dagelijks met affirmaties ondersteun, mij een mate van geluk oplevert, waarvan ik voor Roberts cursus niet had durven dromen.

Je mag deze drie verhalen vrij verspreiden zodat iedereen van Robert's werk kan genieten en kan werken aan een betere wereld voor ons allen.

Dr. Lisinka Ulatowska.